

[Anne Grete Holmsgård]

om udstationering af 572 nye atomraketter i Vesteuropa.

Folketinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.«

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jeg skal gøre den sidste taler opmærksom på, at statsministeren ikke omtales som Anker Jørgensen, men som statsministeren.

Poul H. Møller (KrF):

Denne dags debat vedrører den øjeblikkelige sikkerhedspolitiske situation, globalt som lokalt. Det må erkendes, at det sikkerhedspolitiske er ret så ustabilt og kan skifte næsten fra dag til dag. Det er en usikker og utryg verden, vi lever i for øjeblikket, og desværre vil der nok ikke være basis for håb om gunstig ændring på disse områder foreløbig, snarere tværtimod.

Man siger jo, at historien gentager sig, og vi, der er nået over den første ungdom, har stadig i tydelig erindring efterdønninger efter den første verdenskrig med inflation, arbejdsløshed og megen nød rundt omkring i verden, også dengang i Mitteleuropa. Så fremstod i 1933 en mand med en bevægelse, med en ideologi, der skulle føre lige direkte til den anden verdenskrig. Fra ham lød røsten om den germanske stormagt, og en voldsom oprustning for at nå dette mål påbegyndtes. Da han mente sig stærk nok dertil, kom det første forsøg i 1938, den såkaldte Anschluss, mod Østrig og Sudeterland. Verden blev opskræmt, men faldt til ro, da mr. Chamberlain kom tilbage fra forhandlingerne med Hitler i Berchtesgaden, svingende et stykke totalt værdiløst papir, der lovede fred for vor tid. I august 1939 underskrev samme Hitler en ikke-angrebspakt med Rusland, og så fulgte bombardementet af Warszawa den 1. september 1939: den anden verdenskrig var i gang.

Man havde givet ham, hr. Hitler, alt for lange tøjler. Man havde lukket øjnene for kendsgerningerne. Man havde ført en stridsepolitik, sagt: åh, der sker nok ikke noget. Danmark var jo ingen trussel for Tyskland, da turen kom til os den 9. april 1940, og med vort daværende forsvar og de ringe muligheder, vi havde for at forsvare vor frihed, hav-

de det også nok været halsløs gerning at kæmpe, som man siger det, til sidste mand.

Til maj i år kan vi fejre 35 års dagen for vort lands befrielse, og mangt og meget er jo sket i de forløbne år. Vi er i dag medlemmer af en forsvarsalliance, der omfatter de fleste vesteuropæiske lande samt USA og Canada. Desværre har en sådan alliance været nødvendig at oprette, grundet på den sikkerhedspolitiske udvikling. Ruslands stadig tiltagende dominans i Østeuropa har betydet en stigende trussel for verdensfreden. Den russiske kommunismes endemål er jo den totale revolution, den totale inddragelse af alle lande under socialismens mærke, og det er ikke noget, som nogen kommunist lægger skjul på.

Hvorledes vil nu Rusland som moderpartiet nå dette mål? Ja, vilkårene er nok noget ændret siden Hitlers tid. Den kommunistiske revolution, der blev gennemført i Kina i 1948-49, har jo haft en ideologi, der ikke helt stemte overens med den russiske, og dette har gennem årene været en hindring, som Rusland hidtil ikke har kunnet overvinde. Foruden krigene i Korea, Vietnam og Kampuchea har Rusland også haft besværligheder med sine egne vasalstater, hvad vi har set bl. a. i 1956 i Ungarn og 1968 i Tjekkoslaviet og senere i relationer til Jugoslavien såvel som Rumænien. Kampen for at vinde indpas i Afrika er ført med skiftende held, men hensigten her er også ganske klar. Cuba var i 1962 udset til at danne brohoved på det andet kontinent, og sådan kunne man blive ved.

Men senest har vi altså nu oplevet invasionen i Afghanistan. Denne besættelse skete jo også i bedste Hitlermønster med påstået kommen-et-broderfolk-til-hjælp efter dette folks egen anmodning. Det synes indtil i dag ikke, som om broderfolket rigtig har påskønnet denne hjælp. Hensigten er naturligvis »operation olie« med senere henblik på adgang til Persergolfen. Og derfor er det ikke mærkeligt, om Pakistan føler sig noget urolig efter invasionen i nabolandet.

Men hvilken betydning har nu alt dette for vort lille fredelige Danmark? Ja, i dag har enhver ændring i den sikkerhedspolitiske situation betydning for samtlige lande på denne urolige Jord, for de største som for de mindste. I vore forsvarsdebatter er det gang på gang fremhævet, hvilken strategisk vigtig